

Informace o zbudování Cimrmanova pomníku na Malostranském náměstí

Jára Cimrman

DOČKÁ SE PRAHA CIMRMANOVY SOCHY?

Prof. Ladislav Smoljak:

Vážení přátelé, scházíme se dnes nad dílem českého velikána Járy Cimrmana,

abychom se seznámili s jeho činností kriminalistickou.

Nejprve mi dovoluji, abych vás jako předseda komise pro zbudování Cimrmanova pomníku informoval o tom, jak jsme s celou záležitostí daleko.

První impuls k akci Socha vyšel od dr. Bičíka. Dr. Bičík, rodilý Malostraňák,

již dvacet let trpělivě přesvědčuje úřady, že Malostranskému náměstí - jinak velmi

pěkně řešenému - něco chybí. Jednoho dne přinesl na zasedání našeho výboru pro

cimrmanovské oslavy dvě pohlednice. První byla stará, ještě z doby, kdy Malostranské náměstí neslo jméno maršála Radeckého a kdy mu vévodila mohutná

maršálova socha. Druhá pohlednice byla soudobá. Pečlivým porovnáním obou

snímků jsme museli dát dr. Bičíkovi za pravdu, že Malostranskému náměstí na druhém snímku skutečně něco chybí. Byla to socha.

Postavit na místě pomníku maršála Radeckého, tohoto českého pomahače

Habsburků, pomník Járy Cimrmana, který Habsburkům nikdy s ničím nepomohl,

zdálo se nám naprosto logické. Při vlastní realizaci myšlenky však nastaly nepředstavitelné potíže. Tak hned materiál. Je známo, že když Jára Cimrman naposledy

opouštěl Prahu a loučil se v Bohnicích se svým přítelem Trefným, řekl mu doslova:

„Trefný, bude-li Praha pomýšlet na můj pomník, ať je z bílého mramoru. V bílém

budu nejlépe čelit holubům.“

Jelikož naše cimrmanologická společnost nemá sama dosti prostředků na financování pomníku z tak kvalitního materiálu, hledali jsme spojence. Našli jsme ho v

organizaci, která stála před podobným problémem. Redakce časopisu „Kůň, přítel

člověka“ by ráda věnovala hlavnímu městu sochu koně. Je to myšlenka víc než

chvályhodná. Vždyť se porozhlédněte po pražských sochách. Kdo z našich velikánů je na koni? Svatý Václav a svatý Jiří. Ale to jsou svatí. Ještě tak Jan Žižka. Jinak

Palacký sedí na židli, Jungmann sedí na židli, Jirásek na pařezu a Boženu Němcovou a Mánesa nechali sochaři klidně stát.

Bylo tedy rozhodnuto, že Cimrmanova socha bude jezdecká. Námitky tzv. pěšího křídla naší Společnosti, které považuje jezdeckou sochu za ideově pochybenou,

protože Cimrman prý nikdy na koni neseseděl a dokonce se koní bál, jsme zamítli.

Většina z nás se domnívá, že kůň je v tomto případě uměleckou licencí v mezích normy. A pěší křídlo to nakonec rádo muselo uznat. Projekt jezdecké sochy na dvoumetrovém soklu narazil na něco jiného: na trolejové vedení. Dopravní podnik hl. m. Prahy - a já budu přímo jmenovat: je to náměstek inženýr Kudrna - nechtěl o rekonstrukci trolejové sítě ani slyšet.

A tu přichází dr. Bičík s originálním kompromisním řešením. Aby mohl Jára Cimrman sedět na koni a přitom nepřevyšoval úroveň trolejí, navrhuje dr. Bičík tzv. variantu Brod. Socha by představovala Cimrmana brodícího se na koni přes vodní tok, přičemž kůň by byl po prsa ponořen v soklu a byl by pojat jako koňská busta.

S tímto návrhem však zase nesouhlasili naši přátelé z „Koně, přitele člověka“.

Nemohli se zbavit pocitu, že zvíře tone, a doporučili, aby Cimrman na koni neseseděl, ale aby jej vedl, čímž by se výška sousoší radikálně snížila. To sice vypadalo na první pohled pěkně, ale ve skutečnosti to znamenalo, že by byl Cimrman ze severní strany koněm zcela zakryt.

Museli jsme tedy ve svých úvahách opustit místo, kde původně stával maršál Radecký (totiž na nástupním ostrůvku tramvaje), a hledat prostranství mimo tramvajový provoz. Našli jsme je o něco výše, tam, kde je parkoviště automobilů. A měli jsme štěstí. Hlídač parkoviště, pan Landa, proti návrhu nic nemá, netroufá si však o věci sám rozhodnout. Musíme ještě celou věc projednat s dr. Brabcem, který ho střídá.